

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918200285
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:7918200285.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu S. S., K. K. R., D. XX, P.: XXXXXXXX, zastúpený JUDr. Miriam Jachymovou, advokátkou so sídlom Košice, Táborská 36, IČO: 41606850, proti žalovanému Z. D.Z., H.. XX.X.XXXX, B. S. Š., K. XXX/XXX, zastúpený Mgr. Luciou Lorenčíkovou, advokátkou so sídlom Poprad, Murgašova 86/1, IČO: 50053167, o zaplatenie 1.584,- eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 20C/8/2018-108 zo dňa 25.1.2019 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 20C/8/2018-170 zo dňa 10.2.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 25.1.2019 č.k. 20C/8/2018-108 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 10.2.2020 č.k. 20C/8/2018-170 v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bolo žalobe žalobcu vo veci samej vyhovie, ako aj vo výroku o náhrade trov konania.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 20C/8/2018-108 zo dňa 25.1.2019 rozhodol, cit.:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1584,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 18.7.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.“

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 13.12.2016 došlo medzi stranami sporu k uzatvoreniu zmluvy o dielo, predmetom ktorej bolo vytvorenie webovej stránky, informačného portálu pre majstrov, podľa požiadaviek špecifikovaných žalovaným a žalobca sa zároveň zaviazal udeliť žalovanému licenciu na použitie diela všetko za odplatu vo výške 2.640,- eur. Dielo malo byť podľa zmluvy odovzdané do 14.3.2017 s tým, že žalovaný ako objednávateľ zabezpečí dodanie podkladov potrebných na riadne vyhotovenie diela do 7 dní od podpisu zmluvy. Žalovaný sa omeškal s dodaním jednotlivých podkladov potrebných na riadne vyhotovenie diela. Na základe faktúry č. 2016085 zo dňa 15.12.2016 žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 1.056,- eur predstavujúcu preddavok vo výške 40 % z ceny diela. Faktúru č. 2017044 zo dňa 3.7.2017 na sumu 1.584,- eur predstavujúcu doplatok vo výške 60 % z ceny diela, žalovaný neuhradil.

3. Takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie posúdil tak, že dielo bolo vytvorené podľa špecifikácie dodanej žalovaným a bolo odovzdané riadne. Čo sa týka konkrétnej predstavy žalovaného o vzhľade

diela, súd uviedol, že túto mal v zmysle zmluvy žalovaný dodať žalobcovi. K jeho výhradám súd uviedol, že tieto sa týkali vzhľadu, ktorý si pritom vybral sám žalovaný z existujúcich grafických vzorov. Poukázal na to, že napriek povinnosti žalovaného dodať podklady pre žalobcu riadne a včas, bol s ich dodaním v omeškaní, preto sa predlžovala doba dodania diela, avšak samotným zavinením žalovaného. Na základe uvedeného súd uzavrel, že dielo bolo dodané riadne a včas. Čo sa týka žalovaným tvrdených väd, v konaní nebolo preukázané, že tieto boli vadami diela. Súd uviedol, že sa mohlo jednať o dôsledok nesprávneho zadania predmetu diela, či nesprávnej obsluhy realizovaného a dodaného diela, pričom žiadna zo sporových strán nenavrhol dôkazy na odstránenie uvedených pochybností.

4. Voči predmetnému rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný namietajúci porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súd prvej inštancie procesným postupom porušil práva žalovaného. Taktiež namietal aj nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so vzájomnou žalobou žalovaného, ktorá je súčasťou jeho vyjadrenia zo dňa 13.2.2018 a z ktorej vyplýva, že žalobca odstúpil od zmluvy dňa 31.5.2017, keďže dodané dielo malo množstvo väd a nedorobkov. Žalovaný mal za to, že pre posúdenie skutkového stavu je postačujúca predložená zmluvná dokumentácia a korešpondencia medzi zmluvnými stranami. Žalovaný zotrval na svojom tvrdení o spotrebiteľskom charaktere zmluvy, keďže v čase uzatvárania zmluvy bol fyzická osoba a teda nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Poukázal na prevahu žalobcu v technických znalostiach. Namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s odstúpením žalovaného od zmluvy ku dňu 31.5.2017 a s jeho žalobou na vrátenie zloženej zálohy za dielo podľa § 642 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S poukazom na vyššie uvedené navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že aj podľa výsledku vykonaného dokazovania je podľa názoru žalobcu preukázané, že dielo bolo žalobcom ako zhotoviteľom riadne a včas vykonané, pričom pôvodný termín odovzdania diela bol zo strany žalovaného marený opakovaným nedoložením potrebných súčastí diela. Nedodanie podkladov žalovaný priznal. Podľa zmluvy o vytvorení diela a licenčnej zmluvy z 13.12.2016 žalovaný sa zaviazal zaplatiť žalobcovi zmluvne dohodnutú cenu vo výške 2.640,- eur. Žalobca poukázal na znenie samotnej zmluvy v čl. 2 ods. 4, 5, 8 a zdôraznil, že v priebehu celého procesu vytvárania diela žalobca žalovanému bol plne k dispozícii s objasňovaním, vysvetľovaním a často reagoval na pripomienky žalovaného obratom. Termín plnenia bol ovplyvnený tým, že žalovaný bol v omeškaní s dodávaním podkladov celkovo 107 dní. Aj e-mailová komunikácia medzi stranami, ktorú popísal súd prvej inštancie na stranách 3 a 4 napadnutého rozsudku svedčí o tom, že žalobca pri vytváraní diela pre žalovaného mu bol ochotný poskytnúť žiadanú súčinnosť i naplniť jeho predstavy, ktoré mal pre vytvorenie predmetného diela. Žalobca zdôrazňuje, že je potrebné rozlišovať medzi vadami diela a tým, čo bolo realizované v rámci nových požiadaviek žalovaného v štádiu testovania diela a zo strany žalobcu zadarmo. Pokiaľ žalovaný po odovzdaní webu mal výhrady, jednalo sa o výhrady k vzhľadu stránky, nie k funkčnosti, pričom za vzhľad bol zodpovedný sám žalovaný, pretože on si vybral z existujúcich grafických vzorov - šablónu, ktorá následne musela byť prepracovaná. Všetky prvky a vlastnosti šablóny boli v odovzdanom diele zachované. Napriek povinnosti dodať podklady bol žalovaný permanentne s ich dodaním v omeškaní. S omeškaním žalovaného sa tak v zmysle zmluvy aj podstatne predlžovala doba pre dodanie diela, nie však zavinením žalobcu. K 31.5.2017, kedy žalovaný údajne odstúpil od zmluvy, sa už na ničom nepracovalo a všetky pripomienky boli žalobcom podľa požiadaviek žalovaného zapracované a hotové. Žalovaný ako objednávateľ diela nezaplatil za dielo dohodnutú cenu, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe je vecne správne, a žalobca ho navrhuje potvrdiť a uplatňuje si aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal s právnou podstatou sporu medzi žalobcom a žalovaným. Sporným bodom je podľa názoru žalovaného to, že ku dňu 31.5.2017 žalovaný od zmluvy odstúpil, teda ešte v čase pred dokončením diela a jeho odovzdaním v celosti žalovanému. Preto žalovaný žiadal od žalobcu vrátenie zloženej zálohy. E-mailová korešpondencia medzi stranami preukázala, že komunikácia žalobcu od začiatku, kedy sa zaviazal žalovanému ako spotrebiteľovi a svojmu klientovi so všetkým byť nápomocný a ako dodávateľ služby poradiť mu sa zmenila až tak, že ku koncu zmluvného vzťahu začal bežné súčasti diela prezentovať ako práce navyše, čím opätovne došlo k zavádzaniu žalovaného ako zákazníka a k využitiu jeho neznalostí danej problematiky. Podklady, ktoré žalovaný zasielal žalobcovi, a ktoré majú preukazovať jeho fundovanosť, žalovaný mal od iného dodávateľa, ktorý mu ich posielal v rámci ponukového konania. Považuje za nesprávne, ak žalobca spočítava dni, ktoré plynuli od okamihu, keď žalovanému povedal,

že mu má predložiť nejaké doklady k okamihu, kedy si ich žalovaný zabezpečil a takto pripočítava tieto dni na ťarchu žalovaného. Pritom napríklad pri platobnej bráne žalovanému vôbec žalobca neoznámil vopred, že má mať pri prvotnom vybavovaní už zriadenú obchodnú spoločnosť, ktorá bude prevádzkovať web, informácie žalovanému poskytol ad hoc, keď vznikla situácia, že bolo potrebné sa posunúť pri tvorbe diela. Navrhuje preto tak, ako to uviedol v odvolaní rozsudok zrušiť.

7. Žalobca reagoval podaním z 9.8.2019, v ktorom uviedol, že na podanej žalobe v celom rozsahu trvá. Prvoinštančný súd správne vec posúdil. Poukazovanie na odstúpenie od zmluvy k 31.5.2017 je mimo časového horizontu, v ktorom už nebolo žalobcovi čo vytknúť, pretože k 31.5.2017 boli vytýkané nedostatky už odstránené, čo je preukázateľné e-mailovou komunikáciou v spise. V súvislosti s požiadavkami žalovaného, ktoré on označil za bežné práce, išlo o požiadavky v špecifikácii diela, pričom žalovaný podľa čl. 2 ods. 5 zmluvy bol povinný dodať presnú špecifikáciu častí webu do 7 dní. Následné zmeny a úpravy dodané po termíne, či zmeny, ktoré nie sú v súlade s priloženou špecifikáciou mali byť podľa zmluvy považované za nové požiadavky a mali byť predmetom novej dohody formou dodatku k zmluve. Aj toto vyplýva z e-mailovej komunikácie obsiahnutej v spise. K spočítavaniu dní opakovane žalobca udáva, že aj keď on často reagoval na pripomienky žalovaného obratom, t.j. ihneď, zo strany žalovaného o takejto reakcii nemožno ani hovoriť. Opäť toho dôkazom je e-mailová komunikácia zmluvných strán, na ktorej sa zmluvné strany v čl. 2 ods. 8 zmluvy aj dohodli. Aj námietky týkajúce sa platobnej brány sú podľa žalobcu zo strany žalovaného alibistické. Žalovaný mal čas riešiť podnikateľské oprávnenie, už vo februári mal o tom vedomosť, zriadenie platobnej brány žalovaný mal čas riešiť i v prvej polovici marca 2017. Podľa žalobcu jeho prístup k žalovanému bol profesionálny, korektný, ústretový a dielo dodal žalovanému riadne.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) predtým než sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku, dospel k záveru, že vec je potrebné vrátiť súdu prvej inštancie za účelom jeho doplnenia podľa § 225 ods. 1 CSP. Realizoval to uznesením č.k. 14Co/20/2019-163 zo 7. novembra 2019, v ktorom zdôraznil, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s podaním žalovaného zo dňa 12.2.2018 a o vzájomnej žalobe žalovaného voči žalobcovi nerozhodol, pričom žalovaný v lehote na podanie odvolania realizoval voči predmetnému rozhodnutiu okrem odvolania aj úkon, ktorý odvolací súd, vychádzajúc z princípu bezformálnosti procesných úkonov, posúdil aj ako návrh žalovaného na doplnenie rozsudku o rozhodnutie o jeho vzájomnej žalobe.

9. Okresný súd Poprad dopĺňacím rozsudkom č.k. 20C/8/2018-170 z 10.februára 2020 doplnil rozsudok zo dňa 25.1.2019 č.k. 20C/8/2018-170 tak, že vzájomnú žalobu o zaplatenie sumy 1.056,- eur s prísl. zamietol.

10. V dôvodoch dopĺňacieho rozsudku uviedol, že pozitívne rozhodol o žalobe žalobcu, ktorej v celom rozsahu vyhovel a s prihliadnutím na túto skutočnosť nie je možné súčasne vyhovieť vzájomnej žalobe, ktorou si žalovaný uplatnil nárok na vrátenie zaplatenej zálohy.

11. Dopĺňací rozsudok nebol stranami napadnutý opravným prostriedkom.

12. Prvoinštančný súd následne opätovne predložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní žalovaného proti rozsudku. V súlade s pravidlami upravenými v Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2020 bola veci pridelená sp.zn. 14Co/2/2020.

13. Predtým než odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu podaného odvolania, výzvou z 3.4.2020 č.k. 14Co/2/2020-179 vyzval sporové strany v zmysle ust. § 382 CSP, aby sa vyjadrili k možnému použitiu:

- ust. § 3 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého platnosť právneho úkonu nie je dotknutá tým, že určitá osoba nemá oprávnenie na podnikanie. Sem sa zaraďujú prípady, keď fyzická osoba vykonáva podnikateľskú činnosť bez toho, aby mala na jej výkon príslušné oprávnenie, pokiaľ ho zákon vyžaduje, ako aj prípady, keď osoba pri výkone podnikateľskej činnosti nerešpektuje rozsah oprávnenia na podnikanie a vyvíja činnosť nad jeho rámec. Zákon s neoprávneným podnikaním nespája neplatnosť právneho úkonu, ale v záujme ochrany tretích osôb vytvára konštrukciu, že právny úkon osoby, ktorá

podniká neoprávnene, je platný. Neplatnosti takéhoto právneho úkonu sa nemôže dovolávať ani osoba, ktorá právny úkon robí, ani druhá strana, t. j. osoba, voči ktorej právny úkon smeruje. Z uvedeného dôvodu nemôže ísť o právny úkon absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka,

- ust. § 262 ods.1 Obch. zák. podľa ktorého strany si môžu dohodnúť, že ich záväzkový vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261, sa spravuje týmto zákonom (viď obsah uzavretej zmluvy o vytvorení diela a licenčnej zmluvy uzavretej podľa § 536 a nasl. Obch. zák., ktorej platnosť ani žalovaný nenamieta a od ktorej podľa jeho vyjadrenia mal účinne odstúpiť),

- ust. § 344 a § 351 ods. 1, 2 Obch. zák. o účinkoch odstúpenia od zmluvy ex nunc (teda nie od začiatku),

- ust. § 228 ods.1 CSP o subjektívnej záväznosti rozsudku najmä vo vzťahu k záverom dopĺňacieho rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 20C/8/2018-170 z 10.2020 o zamietnutí vzájomnej žaloby o zaplatenie 1.056,- eur s prísli, ktorý nebol napadnutý odvolaním,

- ust. § 564 v spojení s ust. § 436 - 441 Obch. zák. aj v nadväznosti na pred súdom prvej inštancie produkované skutočnosti (a dôkazy) o uplatňovaných nárokoch z vád diela so zameraním na včasnosť uplatňovaných nárokov, na identifikáciu konkrétneho uplatneného nároku (pri alternatívach porušenia zmluvy podstatným, či nepodstatným spôsobom) aj s právnymi možnosťami, či nemožnosťami pre odstúpenie od zmluvy podľa úpravy uvedenej v označených ustanoveniach Obch. zák.

14. Na výzvu odvolacieho súdu reagoval žalobca, ktorý v podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 7.5.2020 uviedol, že:

- skutočnosť, že žalovaný nemal v čase uzavretia Zmluvy o dielo a licenčnej zmluvy z 13.12.2016 - ďalej len „ZoD a LZ“ (uzavretej v zmysle ust. Obchodného zákonníka) oprávnenie na podnikanie, nemá vplyv na platnosť tohto právneho úkonu. Zmluvnými stranami bolo v danom prípade dohodnuté a samotným žalovaným v predmetnej ZoD a LZ deklarované, že táto je uzavretá podľa § 536 a nasl. Obch. zákonníka v znení neskorších predpisov. S poukazom na ust. § 262 ods. 1 Obch. zák. strany si môžu dohodnúť, že ich záväzkový vzťah nespádajúci pod vzťahy uvedené v § 261, sa spravuje Obch. zákonníkom. Vo všetkých právnych úkonoch týkajúcich sa ZoD a LZ sa preto musí postupovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka

- ust. § 344 - § 351 Obch. zák. zakotvujú všeobecnú a ucelenú úpravu odstúpenia od zmluvy v prípade porušenia zmluvných povinností. Úprava odstúpenia od zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku sa na obchodné vzťahy nepoužije. Pre predmetnú vec je významné, že strana môže odstúpiť od zmluvy len v prípade ak takéto právo jednej zo strán vyplýva zo zmluvy alebo v prípade keď to určuje zákon, t.j. Obchodný zákonník alebo iný zákon. Ak nie sú splnené zmluvné alebo zákonné podmienky, odstúpenie od zmluvy je neúčinné, to znamená, že záväzok nezanikne. Na rozdiel od právnej úpravy dôsledkov odstúpenia od zmluvy podľa Občianskeho zákonníka (kde účinným odstúpením sa zrušuje zmluva ex tunc/ od začiatku - § 48 ods. 2), odstúpením od zmluvy v obchodných vzťahoch sa zmluva podľa ust. § 351 ods. 1 Obch. zák. zrušuje a účinky odstúpenia nastávajú až momentom odstúpenia. Plnenie poskytnuté pred zrušením zmluvy nie je plnením z neplatnej zmluvy.

- žalovaný nárok uplatnený vo vzájomnej žalobe súdu nepreukázal, dostal sa tak do dôkaznej núdze, čoho dôsledkom bol i dopĺňací rozsudok prvostupňového súdu o zamietnutí takejto vzájomnej žaloby, ktorý žalovaný odvolaním nenapadol.

- zmluva o dielo obsahuje ustanovenia o možnosti odstúpiť od zmluvy za tam dohodnutých podmienok (čl. 6 ZoD a LZ). Obchodný zákonník rozlišuje 2 režimy odstúpenia od zmluvy - podstatné (§ 345) alebo nepodstatné porušenie zmluvy (§ 346). Pri podstatnom porušení zmluvy v zmysle ust. § 345 ods. 1 Obch. zák. strana porušujúca zmluvu vedela v čase uzavretia zmluvy alebo bolo vtedy rozumné predvídať s prihliadnutím na účel, ktorý z obsahu zmluvy vyplynul, že druhá strana nebude mať záujem na plnení povinností pri takomto porušení zmluvy. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že porušenie zmluvy nie je podstatné. Predpokladom použitia ust. § 346 Obch. zák. však je, že oprávnená strana poskytne povinnej strane dodatočne primeranú lehotu, v ktorej má splniť svoju povinnosť. Ak si povinná strana svoju povinnosť nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote, až vtedy môže oprávnený odstúpiť od zmluvy a to tak, že oznámi povinnej strane, že v dôsledku nesplnenia povinností v dodatočnej primeranej lehote od zmluvy odstupuje. Vyššie uvedené podmienky porušenia zmluvy splnené neboli, nakoľko žalobca sústavne a promptly prejavoval iniciatívu ZoD a LZ dotiahnuť krok po kroku do úspešného konca, žalovaný naopak postupoval ľahkovážne a takmer stále s omeškaním. Na základe uvedeného odstúpenie od zmluvy je preto neúčinné, teda záväzok nezanikol a žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.584,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 18.07.2017 do zaplatenia.

- navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie z 25.1.2019 spolu s dopĺňacím rozsudkom z 10.2.2020 sp. zn. 20C/8/2018 ako vecne správny potvrdil a aby priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania i za predmetné vyjadrenie realizované na výzvu krajského súdu

15. Žalovaný na výzvu odvolacieho súdu nereagoval.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané proti rozsudku žalovaným v zmysle zásad daných aplikáciou ustanovenia § 378 a nasl. CSP. Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania, pričom vychádzal z aplikácie ustanovenia § 385 ods. 1 CSP s tým, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania a ani dôležitý verejný záujem. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom, zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP). Termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu i na webovej stránke súdu, zodpovedajúco ustanoveniu § 219 ods. 3 a § 378 ods. 1 CSP. Odvolací súd pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou § 380 ods. 2 CSP). Na základe takéhoto prieskumu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neodôvodňujú zrušenie, či zmenu odvolaním napadnutých výrokov rozhodnutia prvoinštančného súdu. Tu sa žiada osobitne zdôrazniť, že odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie pojatý do dopĺňacieho rozsudku, ktorým bola vzájomná žaloba zamietnutá. Tento výrok rozsudku nadobudol právoplatnosť a v zmysle ust. § 228 ods.1 CSP aj pre strany záväznosť v zmysle ust. § 228 ods.1 CSP, tak ako na to poukázal odvolací súd vo výzve z 3.4.2020 (viď vyššie). Uvedený výrok rozsudku pri nepodanom opravnom prostriedky nemohol byť predmetom prieskumu odvolacím súdom (§ 379 CSP). Zo záväznosti tejto časti právoplatného rozhodnutia súdu prvej inštancie vychádzal odvolací súd aj pri prieskume zostávajúcej napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie s tým, že námietky „o nerozhodnutí“ o vzájomnej žalobe boli jednými z najviac zdôrazňovaných odvolacích dôvodov žalovaného proti záveru o povinnosti žalovaného plniť žalobcovi.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o vyhovení žalobe i vo výroku o náhrade trov konania je vecne správny. Prvoinštančný súd pre účely rozhodnutia o podanom žalobnom návrhu vykonal potrebné dôkazy, z nich vyvodil správne skutkové zistenia (§ 215 ods. 1, 2 v spojení s ustanovením § 191 ods. 1 CSP) a napokon aj správne vyvodil záver o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom uplatnenú pohľadávku.

18. Odvolacie dôvody proti rozsudku, tak ako je uvedené vyššie, žalovaný vymedzil v rovine procesnej, skutkovej a právneho posúdenia veci. V odvolaní výslovne poukázal na nižšie citované ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

19. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

21. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018).

24. Podľa tvrdenia žalovaného odvolateľa mu v konaní pred súdom prvej inštancie bolo nesprávnym procesným postupom znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tomuto nesprávnemu procesnému postupu malo dôjsť tak, že súd prvej inštancie nerešpektoval skutočnosti, podľa neho významné pre postavenie strán v konaní, založené na tom, že on do záväzkového vzťahu nevstupoval ako podnikateľský subjekt, že prevaha žalobcu v technických znalostiach sa premietla do vývinu predmetného zmluvného vzťahu, keď jeho viaceré žiadosti (zmena veľkosti písma, zmena zoradenia údajov na stránke a pod.) žalobca považoval za zmenu dizajnu, chcel preto navyšovať cenu a pod. Podľa jeho názoru mal tak súd prvej inštancie pri prejednávaní veci prihliadať na to, že v predmetnom právnom vzťahu on vystupoval ako fyzická osoba - spotrebiteľ a takým spôsobom aj viesť konanie a privodiť skutkový záver zo zmluvnej dokumentácie a emailovej komunikácie, bez potreby ďalšieho navyšovania nákladov súdneho konania realizáciou súdom nariadeného znaleckého dokazovania, či predkladaním súkromného znaleckého posudku. Nerealizácia takýchto dôkazov, podľa súdu prvej inštancie, mala pritom viesť k záveru, že nepreukázal vady objednaného diela.

25. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k účastníkom konania (teraz sporovým stranám) tvrdenému závažnému postupu súdu znamenajúcemu odňatie možnosti konať pred súdom (teraz podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP znemožnenie uskutočňovať jej patriace procesné práva) v minulosti bolo opakovane zdôrazňované, že pre záver o existencii procesnej vady konania nie je významný subjektívny názor účastníka konania (sporovej strany) tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

26. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I.ÚS 62/97, II.ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I.ÚS 35/98). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I.ÚS 4/94). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I.ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III.ÚS 7/08). Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/69/2017).

27. V prejednáwanej veci odvolací súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že žalovanému neboli porušené jemu patriace procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže žalovaný nebol vylúčený z výkonu žiadneho práva, ktoré mu priznáva procesnoprávny predpis, a to Civilný sporový poriadok.

28. Žalovaný tak, ako je už uvedené vyššie, namieta, že súd v konaní s ním mal postupovať ako so slabšou zmluvnou stranou a teda mal by byť pri prejednávaní predmetnej veci dodržaný režim ako v spotrebiteľských sporoch.

29. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou

30. Vychádzajúc z názvu druhej hlavy, tretej časti CSP "Spory s ochranou slabšej strany" by sa mohlo zdať, že právna úprava v nej obsiahnutá protežuje vybranú sporovú stranu, čím vzbudzuje dojem nerovnosti, ba dokonca rozporu s jedným zo základných princípov súdneho konania vôbec, a to s princípom rovnosti strán podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR. Tento rozpor je však len zdantlivý. Hmotnoprávne ustanovenia chrániace spotrebiteľa v záväzkových vzťahoch patria k realite európskeho i slovenského vnútroštátneho práva, o ktorej si už snáď nik nedovolí pochybovať.

31. S cieľom zachovať konzistentnosť v slovenskom právnom poriadku zvolil zákonodarca definíciu spotrebiteľského sporu vychádzajúc z predpisov hmotného práva. Za spotrebiteľský spor sa podľa vyššie cit. ust. § 290 CSP považuje spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom, vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Takmer identická formulácia definuje spotrebiteľský spor v § 2 ods. 1 prvej vete ZoSRK (Spotrebiteľským sporom je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou) a tiež spor v § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 391/2015 Z. z. o alternatívnom riešení spotrebiteľských sporov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

32. Z definície spotrebiteľského sporu podľa § 290 CSP vyplývajú dva rozhodujúce predpoklady na to, aby v konaní mohli byť uplatnené ustanovenia § 290 až 300 CSP. Sú nimi

- i) spory medzi dodávateľom a spotrebiteľom,
- ii) vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou

33. Ustanovenia § 290 až 300 CSP sa použijú jedine na individuálne spory medzi dodávateľom a spotrebiteľom, teda na spory o individuálnom nároku dodávateľa voči spotrebiteľovi alebo spotrebiteľa voči dodávateľovi.

34. Definícia dodávateľa a spotrebiteľa je upravená v Občianskom zákonníku. Dodávateľom podľa § 52 ods. 3 OZ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Nie je rozhodujúce, či ide o fyzickú alebo právnickú osobu.

35. Spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 OZ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

36. Spotrebiteľskou zmluvou je podľa § 52 ods. 1 OZ každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje akákoľvek zmluva uzatvorená medzi menovanými subjektmi bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom alebo Obchodnom zákonníku.

37. Podľa ustanovení § 290 až 300 CSP nebude možné postupovať v takých prípadoch, ak skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu, bude vo vzťahu k uplatnenému nároku iba náhodná a tento bude vyplývať z iného právneho vzťahu.

38. Obsah predmetnej zmluvy svedčí o tom, že to čo mal podľa zmluvy žalovaný získať nemalo slúžiť jeho osobnému využitiu, nemalo byť prostriedkom uspokojovania jeho osobných, individuálnych, súkromných potrieb, ale žalovaný zamýšľal objednané dielo využiť pre potreby ním pripravovanej profesionálnej činnosti, pre propagáciu ním pripravovanej podnikateľskej činnosti. Tomu nasvedčujú aj výslovne dohodnuté pravidlá úpravy zmluvou založených vzťahov odkazujúce na úpravu Obchodného zákonníka.

39. Nemožno za takéhoto stavu sa stotožniť so žalovaným, že jeho právne postavenie v predmetnom spore malo byť posudzované ako konanie, v ktorom sa malo prihliadať na jeho „spotrebiteľské“ postavenie.

40. Napriek uvedenému odvolací súd je toho názoru, že v konaní pred súdom prvej inštancie i keď prvoinštančný súd nekonal so žalovaným ako so spotrebiteľom, nedošlo k ujme na jeho procesných právach. Žalovaný bol zastúpený splnomocneným právnym zástupcom - advokátom. Na chránenie jeho práv mal preto poskytovanú kvalifikovanú právnu pomoc. Aj realizácia dôkazov, či zhromažďovanie jednotlivých skutočností sa tak realizovala pri procesnej iniciatíve strán. S navrhovanými dôkazmi sa súd prvej inštancie vypořiadal. V postupe prvoinštančného konania nedošlo k takým skutočnostiam, ktoré by aj pri alternatívne posúdení sporu ako sporu s ochranou slabšej strany mali za následok záver o takom konaní, ktoré by z materiálneho hľadiska predstavovalo ujmu na právach žalovaného, dôležité je to, ako bude zdôraznené ďalej, aj vo vzťahu k skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie.

41. Pri námietkach žalovaného proti skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie možno konštatovať, že skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je v zmysle ust. § 215 ods. 1, 2 CSP súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu súdneho konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov. Skutkové poznatky súd získava v sporovom procese predovšetkým dokazovaním. Civilný proces sporový sa okrem iného riadi princípmi dispozičným a prejednávacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným princípom formálnej pravdy. Aj pre toto sporové konanie treba zdôrazniť to, že súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje. Ak sú sporové strany pri zhromažďovaní ďalšieho skutkového základu nečinné, proces vytvárania skutkového základu len uzavrie a o veci rozhodne na základe skutkového stavu, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania. Pre súd je rozhodujúcim to, aký skutkový stav vyplynul zo zhromaždených prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sporu sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať, resp. dosiahnuť to, aby ich súd vyhodnotil v jej prospech. Toto sa žiada opakovane zdôrazniť aj v súvislosti s odvolacími námietkami týkajúcimi sa nesprávnych skutkových zistení. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu, o ochranu ktorého v konaní ide, do času rozhodovania súdu vo veci samej. Základné obmedzenie rozsahu zisťovania skutkového stavu predstavuje relevancia tej ktorej skutočnosti pre konanie a rozhodovanie súdu o konkrétnej žalobe.

42. V rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu je potrebné mať na zreteli aj to, čo vyplýva z Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ... „dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“.

43. Odvolací súd zdôrazňuje, že pre rozhodnutie sporu je určujúce vykonané dokazovanie a z neho vyvedené skutkové a právne závery. S tým súvisí aj odvolateľom namietané nedostatočné zistenie skutkového stavu, keď súd prvej inštancie s odvolaním na to, že bez znaleckého dokazovania sa nedá overiť to, či námietky žalovaného o vadách diela sú dôvodné. Odvolateľ zastáva názor, že pre ten účel postačovala zmluvná dokumentácia i e-mailová komunikácia.

44. Aj odvolací súd zastáva názor, že len samotné predloženie e-mailovej komunikácie nie je pre splnenie dôkaznej povinnosti preukázania nárokov zo zodpovednosti za vady postačujúcim. Dôkazné bremeno na preukázanie nárokov zo zodpovednosti za vady (tak, ako bude uvedené ďalej) pri prostriedkoch procesnej obrany neznamena, že len predloží obsah e-mailovej komunikácie. Tak, ako je už zdôraznené vyššie, súd nie je vyšetrovateľom. Ten, kto sa chce úspešne brániť, je povinný tak, ako

je už zdôraznené vyššie substancovane popísať všetky skutočnosti do skutkovej obrany proti podanej žalobe, v ktorej musí uviesť konkretizáciu, akú vadu zistil, kedy ju oznámil a aké nároky z prípadnej zistenej vady uplatnil, vrátane príslušných časových údajov o realizácii takýchto úkonov. Súd nie je vyšetrovateľom, ktorý by sám tieto skutočnosti zhromažďoval a z takéhoto „vyšetrovania“ aj vyvádzal závery. Iniciatíva pri zhromažďovaní rozhodujúcich skutočností i dôkazov o nich je predovšetkým na sporových stranách

45. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania (teraz sporovej strane), ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24. júna 2010). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu v konaní. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/81/2010 z 31. mája 2010).

46. Aj tu možno zdôrazniť, že Najvyšší súd SR v minulosti opakovane prijal názor, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje toho účastníka konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. V niektorých prípadoch však strana zaťažená dôkazným bremenom objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie o skutočnostiach, významných pre rozhodnutie v spore, pričom protistrana má tieto informácie k dispozícii. V prípade, že strana zaťažená dôkazným bremenom prednesie aspoň „oporné body“ skutkového stavu a zvýši tak pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, nastupuje „vysvetľovacia povinnosť“ protistrany. Nesplnenie tejto povinnosti má za následok hodnotenie dôkazu v neprospech strany, ktorá „vysvetľovaciu povinnosť“ nespĺnila. Zároveň tiež platí, že uvedenú „vysvetľovaciu povinnosť“ nemožno zamieňať s obrátením dôkazného bremena (rozsudok najvyššieho súdu z 11. apríla 2017, sp. zn. 3Cdo/2/2016). Z uvedeného v podmienkach danej veci primerane vyplýva, že vo vzťahu k tvrdeniu o vadách diela a s tým súvisiacim oprávneniam na uplatnenie zodpovednosti za prípadné vady diela aj s prípadným právom na odstúpenie od zmluvy závery súdu prvej inštancie o dôkaznom bremene žalovaného (o otázkach významných pre úspešnosť obrany žalovaného v spore), sú správne.

47. Napokon žalovaný nereagoval ani na dopĺňací rozsudok, ktorým bola jeho vzájomná žaloba zamietnutá, takým spôsobom, že by rozporoval záver súdu prvej inštancie o tom, že mu neprislúcha nárok na vrátenie prípadnej zálohy, či už z titulu ním tvrdeného odstúpenia od zmluvy alebo či iných nárokov zo zodpovednosti za vady, ktoré on sám ani v konaní konkrétnym spôsobom netvrdil. Pri viazanosti dôvodmi odvolania aj pre odvolacie konanie treba mať na zreteli ním zdôrazňovaný akcent na uplatnení možnosti „odstúpenia od zmluvy“.

48. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

49. Súd prvej inštancie kvalifikoval právny vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Obsah písomne uzavretej zmluvy stranami však svedčí o tom, že napriek tomu, že žalovaný v čase uzatvárania tejto zmluvy nebol podnikateľským subjektom, zmluvné strany uzatvorili predmetný vzťah s odkazom

na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka a dohodli si práve takýmto spôsobom aj aplikáciu ustanovení § 536 a nasl. Obchodného zákonníka na právne posúdenie predmetnej veci. Odvolací súd práve z uvedeného dôvodu dal na vedomie sporovým stranám možnosť aplikácie ustanovenia § 3 ods. 1 Obchodného zákonníka i ust. § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka i ust. § 564 v spojení s ust. § 436 a 441 Obchodného zákonníka. Odvolací súd je toho názoru, že platne mohol uzavrieť zmluvu s pravidlami vzťahujúcimi sa na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka aj subjekt, ktorý nemal na to podnikateľské oprávnenie. V tomto smere sa žiada odkázať na obsah výzvy odvolacieho súdu z 3.4.2020 k aplikácii ust. § 3 ods. 1 i § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalovaný na túto výzvu vôbec nereagoval, a teda k takémuto možnému právnemu posúdeniu nezaujal ani stanovisko. Žalovaný neuviedol ani v zmysle ust. § 436 a 441 Obchodného zákonníka, ktoré sa použijú v zmysle § 564 Obchodného zákonníka aj na zmluvu o dielo o tom, aké nároky z väd diela so zameraním na včasnosť uplatňovaných nárokov uplatňoval, či na identifikáciu konkrétneho uplatneného nároku pri alternatívach porušenia zmluvy podstatným, či nepodstatným spôsobom, aj s právnymi možnosťami, či nemožnosťami pre odstúpenie od zmluvy podľa úpravy uvedenej v označených ustanoveniach Obchodného zákonníka.

50. Odvolací súd je toho názoru, že žalobcom zdôrazňované odstúpenie od zmluvy ako nárok vyplývajúci zo zodpovednosti za vady diela sa v zmysle ust. § 436 ods. 1 písm. d) v spojení s ust. § 564 Obchodného zákonníka sa viaže jedine na možnosť, keď dielo bolo dodávané s vadami znamenajúcimi porušenie zmluvy podstatným spôsobom. V konaní neboli produkované žalovaným, napriek aj výzve odvolacieho súdu také skutočnosti, ktoré by svedčili o realizácii úkonu zo zodpovednosti za vady diela, ktorý by znamenal odstúpenie od zmluvy tak, ako by to bolo prípadne upravené v samotnej zmluve alebo ako by to vyplývalo zo zákona, konkrétne už z vyššie zdôrazneného ustanovenia § 436 ods. 1 písm. d) Obchodného zákonníka.

51. Odvolací súd poukazuje i na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní a toto právo preto nezahŕňa nárok na zamietnutie žaloby na základe procesnej obrany žalovaného účastníka (sporovej strany). Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001).

52. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti o vyhovení žalobe žalobcu a výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Ako súvisiaci bol potvrdzovaný aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, pretože žalobca bol v konaní úspešný, preto ako úspešnej sporovej strane mu v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov konania.

53. Aj v odvolacom konaní bol žalobca úspešný. Pri aplikácii ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP preto odvolací súd priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie vyšším súdnym úradníkom samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

54. Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).